

Dopis od preláta (listopad 2010)

Prelát nás vyzývá, abychom upevnili své spojení se členy Církve v nebi, v očistci a na zemi, a tak hlouběji pochopili realitu společenství svatých

04.12.2010

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Dnes si připomínáme blažené duše, kteří se s Bohem radují v nebi. A *potom se mi před očima objevil obrovský zástup, zaznamenává sv.*

Jan jedno ze svých vnuknutí v knize Zjevení, *který nikdo nemohl spočítat, z každého národa, rodu, lidu i jazyka; stojí před trůnem a před Beránkem oblečení v bílém rouchu, v rukou mají palmy, volají mocným hlasem: „Spása našemu Bohu, jenž sedí na trůně, a také Beránkovi.“*[1]

Vidíme, jak Písmo svaté, jako na velkém obraze, popisuje nesčetné množství duší, které již dosáhly šťastného konce své pozemské pouti. Oni tvoří *Církev vítěznou*. S Pannou Marií a sv. Josefem, kanonizovanými svatými (mezi kterými se zvláštní radostí ctíme našeho Otce) a miliony a miliony obyčejných lidí, žijí navždy v Bohu a pro Boha. Ti, kteří bojovali bitvy duchovního života na zemi, a s pomocí milosti triumfovali. Mé vděčné srdce se obrací k těm ženám a mužům Díla, kteří s naprostou věrností sloužili našemu Pánu, a kteří nám nyní z nebe pomáhají svou přímluvou. Tato skutečnost pro nás

nemůže být jen vzpomínkou; musí nás vést ke spoléhání se na ně. A to v těsné jednotě s nimi, abychom mohli pokračovat v cestě, kterou už oni úspěšně absolvovali.

Vzpomínám také s nesmírnou láskou na ty, kteří nás vychovávali a vedli, nebo které jsme znali zde na zemi: rodiče, bratry a sestry, příbuzné, přátelé, kolegy, a tolik dalších, kteří, aniž bychom je znali, nám pomohli nebo kterým jsme naším osobním bojem a Společenstvím svatých pomohli my, aby jednoho dne dosáhli onoho drahocenného cíle kontemplace Nejsvětější Trojice. Navrhuji vám, jak jsem to viděl u našeho Otce, abyste se utíkali pod přímluvu vašich předků, žádající je o pomoc.

Nesmíme zapomenout ani na onen velký a milovaný zástup, který čeká na okamžik, kdy učiní ten definitivní krok do své nebeské vlasti. Jedná se o

blažené duše v Očistci, *Církev trpící*, které se připravují na vstup do slávy. ***Už jsou na šťastném místě***, řekl svatý Josemaría, ***neboť jejich spasení je jisté, i když se musí ještě trochu očišťovat, aby mohly vidět Boha.***^[2] Církev si je připomíná zítra, 2. listopadu, kdy jim věnuje zvláštní vzpomínku a žádá každého kněze, aby za zesnulé slavil Eucharistickou obětí.

Tyto týdny jsou pro nás úžasnou příležitostí, abychom posílili Společenství svatých. Naší modlitbou a umrtvováním, obětováním naší práce a především uplatněním plodů mše svaté na duše v očistci, jim pomůžeme napravit jejich chyby a dosáhnout tak nebe. Jak bychom zde mohli opomenout neustálou oddanost našeho Otce v modlitbě za ně a nabádání ostatních ke stejnému? A to stále, ale v průběhu listopadu obzvlášť. Nabádal nás, abychom byli velkorysími v

obětování úmyslů. Jeho největší snahou bylo, abychom jednotně uspěli ve „vyprázdňení očiště“, skrze mnoho obětovaných mší svatých a velkorysosti naší oběti a modlitby. Proto se ptám sebe, a ptám se vás: Jak prokazujeme naši lásku duším zesnulých i živých? S jakou plností trávíme hodiny a dny pro ostatní?

Tyto úvahy by nám měly pomoci lépe pochopit tajemství *Církve bojující*, k níž nyní patříme. Jsme její součástí nejen pasivně, dostávajícíce spasení, jež nám Kristus nabízí, ale také aktivně. Neboť my všichni jsme Církví a máme se tak cítit. Jsme voláni k podílu na budování Kristova mystického těla na zemi a jeho definitivnímu upevnění v nebi. Slovy svatého Josemaríi se můžeme ptát sami sebe: ***Sdílím s Kristem jeho zánícení pro duše? Modlím se za Církev, jejíž jsem součástí, v níž musím plnit svůj konkrétní úkol,***

***který za mne nemůže vykonat
nikdo jiný?[3]***

Druhý vatikánský koncil učí, užívaje Písma svatého, že Církev je „*Boží stavbou*. Sám Pán se přirovnal ke kameni, který stavitelé odhodili, ale který se stal svorníkem. Na tomto základě budují Církev apoštolové a z něho má Církev svou pevnost a soudržnost.“[4] Sv. Petr říká ve svém prvním listu: *Přistupujte k němu, živému kameni, jejž lidé odvrhli, jenž však u Boha je vyvolený, vzácný. I vy dejte sebe samé jako živé kameny ke zbudování duchovní stavby, ke svatému kněžství, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista.*[5]

Tak se děje při křtu, jímž jsme přijati do Církve živého Boha, sloupu a opory pravdy.[6] ***Být součástí Církve je už mnoho, ale to nestačí. My musíme být Církví, protože naše Matka pro nás nikdy nesmí***

***být cizí, něčím vnějším, vzdáleným
naším nejhlubším myšlenkám.[7]***

Úplné spojení s Kristem je nezbytné k tomu, abychom měli život v Církvi nyní a dosáhli věčné blaženosti později.

Nejsme inertními prvky, ale živými kameny, které mají svobodně a dobrovolně spolupracovat při uplatňování Kristových zásluh, a pro sebe samé i pro ostatní. Jak nám Apoštol pohanů říká: *Podle Boží milosti, která mi byla udělena, jsem jako moudrý stavitel položil základ. Na něm staví jiný. Ať však každý dává pozor na to, jak staví. Nikdo tu totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už položen je, a tím je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základě staví ze zlata, stříbra, drahokamů, dřeva, sena, slámy, dílo každého vyjde najevo; ukáže to totiž onen Den, neboť ten se má zjevit v ohni a právě ten oheň vyzkouší jakost díla každého zvlášť.[8]*

Pojďme tedy v našem životě budovat Církev na jediném základě, Kristu, se zlatem velkorysého odevzdání se Bohu; se stříbrem naší oběti a pokání; s drahokamy našich ctností, možná malými, ale příjemnými Bohu, pokud odpovídáme na jeho neustávající milosti. Pojďme se s Boží pomocí vyhýbat nejen těžkým hříchům. Mějme v nenávisti i dobrovolný lehký hřích, chyby a nedostatky: cokoli co nemůže být nabídnuto Bohu, je „slámou“, „plevelem“, křehkým materiálem, jehož se musíme zbavit, abychom vstoupili do nebe. Proto jsou skutky pokání na naší pozemské cestě nutné, stejně jako po smrti očištění v Očistci.

Sv. Pavel k tomu dodává: *Což nevíte, že jste Boží chrám a že ve vás přebývá Boží Duch?*^[9] Liturgie tuto skutečnost v průběhu listopadu zdůrazňuje, když slaví posvěcení Lateránské baziliky 9. tohoto měsíce

a baziliky svatého Petra a Pavla 18. tohoto měsíce. Pojdme rozjímat nad symbolikou těchto svátků, vyvozující z nich praktické důsledky pro naše jednání. Jak říká preface mše svaté o posvěcení kostela, obracející se na Boha Otce: „Neboť on je uprostřed nás, když se v tomto domě shromažďujeme jako tvá Církev, on je s námi, když se zde k tobě podle tvé vůle modlíme. Vždyť my jsme tvůj lid a ty jsi náš Bůh: ty si z nás stavíš svůj chrám a Církvi rozptýlené po celém světě dáváš jednotu a život, aby rostla v plnosti Kristově a jednou se zjevila jako nebeský Jeruzalém.“[10]

Zastavme se, abychom pouvažovali nad touto ohromující skutečností: všichni jsme rovnocennými členy Církve, ač každý s jemu vlastní funkcí. **Každý prvek struktury Církve je důležitý**, zdůrazňuje papež Benedikt XVI. **ale všechny by kolísaly a rozpadly se bez úhelného kamene, jímž je Kristus.**

Jako 'spoluobčané' z 'Božího domu' musí křesťané spolupracovat, aby zajistili pevnost stavby, aby ostatní byli přitahováni ke vstupu do ní a objevení nesmírného pokladu milostí.[11]

Pojďme rozjímat, dcery a synové moji, nad tímto úkolem, který nám svěřil náš Pán. Plňme jej se smyslem pro zodpovědnost, jako oni služebníci v podobenství, kteří obchodovali s talenty, které jim jejich pán svěřil. Abychom mu je, při jeho návratu, se ziskem vrátili.[12] A tak se i stane. Bude to radostná skutečnost, zůstaneme-li spojeni s Kristem prostřednictvím pout víry, přijímání svátostí a společenství s římským biskupem a sborem biskupů.

Uvažujme zde nad důležitým symbolem. Mám na mysli oltář, který v kostelech zaujímá místo tak významné, že je určen k uctívání

prostřednictvím mimořádně krásného obřadu. V roce 1958, na slavnost Všech svatých, vysvětil sv. Josemaría oltáře kaple Svatých apoštolů ve Villa Tevere. Jako při každém liturgickém obřadu při něm byla zřetelná jeho zbožnost. Každá pasáž a každé slovo byly výrazem čisté lásky k našemu Pánu. Za to, že nám zanechal Svatou mešní obětí na znamení toho, jak moc nás miloval a miluje.

Tímto obřadem nám Církev připomíná, že **i my jsme byli vysvěceni, odloženi 'stranou' pro službu Bohu a budování jeho království. Až příliš často se však ocitáme ponořeni do světa, který by rád odložil 'stranou' Boha. Ve jménu lidské svobody a samostatnosti je Boží jméno přecházeno v tichosti, náboženství snižováno na rovinu osobní zbožnosti a víra odstraňována z veřejného prostoru. Občas, řekl**

Benedikt XVI., je tato mentalita v takovém rozporu s jádrem Evangelia, že může dokonce vrhnout stín na naše vlastní chápání Církve a jejího poslání.[13]

Usilujme se vždy odmítat takové myšlení, které se někdy vkrádá do chování mnohých křesťanů. Zmiňuji v této souvislosti slova sv. Josemaríi, která pronesl při posvěcování oltáře. *Vy a já jsme jako oltáře: byli jsme pomazáni. Pomazali nás olejem nejprve při křtu a později při biřmování. A s radostí očekáváme okamžik, kdy nás pomažou znovu... při Pomazání nemocných. Takže jsme něčím svatým, a proto by naše tělo mělo být zasvěceno Bohu, našemu Pánu. Bez jakékoli pošetilosti musíme dbát na detaily skromnosti, mít v úctě naše tělo, dávat jej do služeb Bohu, vhodně se oblékat. Abychom tak ale mohli činit, musíme naši duši šatit také správnými návyky, které*

nazýváme ctnostmi, a které odpovídají křesťanu.[14]

Z těchto svátků bychom mohli čerpat mnoho dalších důsledků pro náš duchovní život. Nechám to na vás.

Ale nechci končit, aniž bych vzpomněl na jiné liturgické svátky a výročí dějin Díla v nadcházejících týdnech. Především slavnost Krista Krále, 21. tohoto měsíce. Připravme se na obnovení zasvěcení Opus Dei Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

Obnovme smysl závazků, které jsme s naším Pánem získali při přijetí křtu, a které byly naplněny při obdržení povolání do Opus Dei. Navrhuji vám, abyste se ptali: Jak jej necháváte vládnout v průběhu celého vašeho dne? Jak šíříte jeho vládu skrze svou práci a přátelství?

Později, 28. listopadu, na výročí ustanovení Prelatury Opus Dei (které letos připadá na první neděli adventní, jako tomu bylo v roce

1982), děkujeme celým svým srdcem Bohu za tento krok, který byl tak důležitý. Prosme zejména, jak Boží služebník Jan Pavel II napsal v apoštolské konstituci *Ut Sit*, aby bylo Dílo vždy a v každém okamžiku účinným nástrojem ve službě univerzálního poslání Církve.

Před několika dny jsem byl v Pamploně a slavil mši svatou na *kampusu* Navarrské univerzity. Vzdával jsem Bohu díky, společně s tisíci lidí, za padesát let od založení univerzity a založení jejího Sdružení přátel. Jak si můžete dobře představit, přítomnost sv. Josemaríi byla neustálá. A to i proto, že jsem obnovil Svatou oběť na stejném místě, kde náš svatý Zakladatel slavil mši svatou v říjnu 1967. Jeho slova při té příležitosti mi pomohla připravit si homilii, při níž jsem všem připomněl, že Bůh nás volá k hledání svatosti v našem každodenním životě.

Ať se naše vděčnost projevuje také v intenzitě naší modlitby za osobu a záměry římského papeže, s nímž všichni věřící Opus Dei, laici a kněží – jako všichni ostatní katolíci – chtějí za všech okolností zůstat těsně spojeni. A pokračujte v modlitbě za moje úmysly, které nemají jiný cíl, než lépe sloužit Církvi a duším. Cítím se být velmi spojen s vámi se všemi a potřebuji vaši oporu každý den.

Přichází mi také na mysl, že v průběhu tohoto měsíce bude další výročí dne, kdy náš Otec našel růži z Rialp. Prosím Pannu Marii, aby nám dala sílu na cestu, kterou všichni musíme podstoupit k dosažení nebe. A pamatujme na modlitbu za ty věřící Prelatury, kteří budou 13. tohoto měsíce vysvěceni na jáhny.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. listopadu 2010

[1] *Zjev 7:9-10.*

[2] Sv. Josemaría, *Poznámky z rodinného setkání*, 9. dubna 1974.

[3] Sv. Josemaría, *Homilie Věrnost Církvi*, 4. června 1972.

[4] Druhý vatikánský koncil, Dogmatická konstituce *Lumen Gentium*, č. 6.

[5] *1 Pet 2:4-5.*

[6] Srov. *1 Tim 3:15.*

[7] Sv. Josemaría, *Homilie Věrnost Církvi*, 4. června 1972.

[8] *1 Kor 3:10-13*

[9] *Ibid*, 16.

[10] *Římský misál*, Preface I O posvěcení kostela.

[11] Benedikt XVI, *Promluva*, 18. července 2008.

[12] Srov. *Mt* 25:20-23.

[13] Benedikt XVI, *Homilie při požehnání oltáře*, 19. července 2008.

[14] Sv. Josemaría, *Poznámky z rodinného setkání*, 27. října 1974.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-listopad-2010/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-listopad-2010/)
(09.08.2025)